

Acad. NICOLAE GH. LUPU

(1884—1966)

La 30 aprilie a încetat din viață eminentul medic, om de știință, dascăl și patriot *Nicolae Gh. Lupu*. S-a stins o flacără, s-a stins o lumină.

Nu-l vom mai vedea niciodată pe veșnic activul și neobositul om. N-a trecut mult, de când l-am văzut vorbind în fața Marii Adunări Naționale, palid și mistuit de o boală fatală, dar totuși demn și eroic. Curînd după aceea a apărut și a vorbit la Ședința Plenară a Uniunii Societăților de Științe Medicale. Spiritul său vibra puternic, inteligent, plin de idei și cu scînteieri de umor. Aproape pînă în ultima zi a vieții sale și-a îndeplinit misiunea, înfruntînd cu puterea de muncă anii care-l

apăsau. Parcă nu și-ar fi dat seama că timpul trece și viața lui se apropie de sfârșit.

Prof. *Lupu* a continuat tradiția marilor săi înaintași. Și-a început activitatea științifică în laboratorul experimental al lui Ion. Cantacuzino. Perfectionându-și în continuare cunoștințele sale de patologic, a condus ani de-a rândul catedra de anatomie patologică a Universității din București în spiritul concepțiilor lui *Victor Babeș*. În 1936 a ajuns în fruntea Clinicii de boli interne a Spitalului Colentina, lucrând cu asiduitate aproape trei decenii în acest institut medical de renume mondial, care începând din 1949 a funcționat ca centru de cercetare al Academiei. Puține sînt acele foruri, uniuni și comisii medicale unde să nu fi lucrat cu multă conștiințiozitate și cu rezultate remarcabile.

Evocînd succint activitatea științifică a academicianului *N. Gh. Lupu*, nu mă pot abține să nu insist asupra multilateralității sale și a spiritului său critic, pentru care piederăză cele 400 de lucrări științifice de mare valoare. Încercînd de a caracteriza pe profesorul *N. Gh. Lupu* ca medic, trebuie să accentuăm că a fost un adevărat umanist, un om de o bunătate exemplară, pentru care vastele cunoștințe nu reprezentau altceva decît o posibilitatea de a ajuta oamenii. Ca profesor, grija cea mai mare a lui *N. Gh. Lupu* a fost să-i îndrume pe studenții și colaboratorii săi spre o activitate sistematică în toate domeniile medicinei interne, să-i oblige să depună o muncă de înaltă calitate. Știa însă în același timp că cea mai bună metodă de educare este exemplul personal. Mulți medici au învățat de la el să desfășoare o muncă conștiințioasă și plină de abnegație în interesul bolnavilor și a promovării științei și să-și formeze singuri o etică medicală și umană. Schițînd în cîteva cuvinte personalitatea sa marcantă, trebuie spus că avea întotdeauna o altitudine exemplară, impunătoare, un caracter moral de neclintit, ridicîndu-l deasupra slăbiciunilor umane. A știut să-și păstreze mereu contactul nemijlocit cu oamenii, creînd în jurul lui o atmosferă plăcută și amicală cu ajutorul unui cuvînt cald, a unor observații inspirate sau a unei replici spirituale.

Nu a lucrat numai ca medic și ca profesor, ci a depus o activitate multilaterală și pe plan social. După fiecare alegere Marea Adunare Națională l-a primit din nou printre membrii ei. A fost membru al Academiei R.S.R. Numeroasele ordine și medalii cu care a fost distins sînt o dovadă elocventă a faptului că a fost un om de știință mult apreciat al patriei noastre socialiste.

Prof. *Lupu* a plecat dintre noi, lăsînd o dîră puternică a personalității sale precum și roadele bogatei sale vieți. O serie de medici eminenți, profesori universitari și oameni de știință îi continuă opera. Ne gîndim cu profundă emoție la figura acestui mare dascăl și savant, care în tot cursul carierei sale a fost înconjurat numai de dragoste și stimă.